

VOOR DE ZIEKEN

Door Dr O. NOREL

Er was een kleine jongen, die bij zijn bed een plaat had hangen van den goeden Herder. Op die plaat was de Herder voorgesteld, zooals Hij het lam, dat te moe was om verder te gaan, in Zijn armen genomen had en meedroeg langs de wegen. Elken avond, vóór hij ging slapen, keek de kleine jongen naar de plaat; dan kwam er een sterk gevoel van veiligheid over hem en zóó sliep hij in. Het was hem zeker, alsof hij zelf door de teere en sterke armen van den Herder gedragen werd. —

Blijven we eigenlijk niet altijd kinderen? Hebben ook wij niet noodig, ons gedragen te weten in de beveiligende armen van den goeden Herder?

Wij kunnen zóó moe zijn, dat we geen kracht hebben om verder te gaan. Het donker — welk donker dan ook — kan ons verschrikken. Maar de goede Herder is er! Als wij dan maar de stem van dien Herder hooren, die gezegd heeft: Ik ken de Mijnen en niemand zal hen uit Mijn hand rukken! Dan komt de groote vrede in ons hart, waaraan wij zoo zeer behoefte hebben.

NIET DE SCHOOL – HET GEZIN

Dr Vor der Hake schreef in het „Algemeen Weekblad” een pessimistisch artikel onder den titel „Waar-toe?” Hij klaagt er over, dat zoo heel veel meisjes, die het Gymnasium bezochten, na haar eind-examen verpleegster worden, naar een kantoor gaan, enz. Hij kon natuurlijk niet willen, dat ze allen gingen studeeren; maar waarom kwamen ze dan op het Gymnasium? Het antwoord is: uit ijdelheid van de ouders.

Erger echter is, wat hij vertelt uit zijn ervaringen als lid van een examen-commissie, die de kandidaten moest onderzoeken op wat, gemakkelijkschalve, genoemd wordt: „algemeene ontwikkeling.”

„Niet licht zal ik het geval vergeten van ééne candidate, in het bezit van het einddiploma Gymnasium A, een meisje, dat haar school zonder doubleeren, dus in zes jaar, had doorloopen. Ze had geen liefhebberijen, ze kon geen characteristica geven van de stad, waarin ze was geboren en getogen — een kind zonder eenige ontwikkeling.” Anderen hadden niet gelezen, wisten niet, of ze van muziek hielden, want „de school liet geen tijd voor zoo iets.”

Dr Vor der Hake vraagt zich dan af: „Maar wat doen we dan met of door onze scholen?” Deze vraag eert den onderwijzman.

Maar ik, als moeder, vraag me af: uit welke soort gezinnen komen dan toch in vredesnaam deze kinderen? Werd er nooit eens over een boek gepraat? Werd er nooit eens gezamenlijk muziek gemaakt? Werd er nooit gewandeld? En wat deden ouders en kinderen met de lange vacaties van weken en nog eens weken? Zelfs als ze stuk voor stuk een taak hadden, bleef er toch zeker wel tijd over voor al die andere dingen?

Ik wil heusch niet ontkennen, dat onze H.B.S.-sen en Gymnasia voor heel veel kinderen teveel geven. Dat sommigen daar absoluut niet hooren. Dat

er, helaas, alléén maar sprake is van kennis-opnemen. Maar laat Dr Vor der Hake toch als je blijft niet den geheelen last van die mislukking op de school afwentelen. Zelfs niet op het systeem. Want daar schuilt die schuld niet allereerst. Die zit bij het gezin. Of, wilt ge, bij het feit, dat er geen gezinnen meer zijn.

Ik heb ook wel zoo'n beetje ondervinding met het Middelbaar onderwijs. Ik weet van „zwakke vakken.” Van „geen aanleg voor wiskunde.” Maar ik weet ook, dat zelfs die kinderen, als ze zonder doubleeren de school doorliepen, nog tijd overhielden voor liefhebberijen. Dat ze al de Karl May's en nog verschillende meisjesboeken hebben gelezen, en later ook ernstige lectuur. (Maar zeventien, achttien jaar is eigenlijk nog heel jong, niet?) Dat er tijd overbleef voor muziek en voor teekenen en voor figuurzagen; en bij de meisjes voor handwerken. In het allerlaatste jaar vielen deze laatste liefhebberijen er af, wegens gebrek aan tijd, maar voor lezen en muziek hield je toch altijd nog den Zondag.

Ik weet wel, dat er veel leerlingen zijn, die ook op Zondag werken, maar laten we daar toch niet mee beginnen. Het hoeft niet; nog daargelaten, dat het verkeerd is. En die kinderen waren werkelijk ook geen genieën. Ze hadden 'n goed verstand, en — ze hadden leeren werken. Ik vraag me af: als het onderzoek eens had geloopt over sport, films en danslessen — was dan ook het antwoord geweest: geen tijd?

Het is voor ons, ouders, wel heel gemakkelijk, wanneer een onderwijzman voor een groot deel de schuld geeft aan de school en voor de rest aan het onverstand der ouders, die hun kinderen naar een onderwijsinrichting sturen, waar ze niet hooren. Maar ik vraag me af, of dergelijke typen van opleiding als de Meisjes-burgerschool, die Dr Vor der Hake beter voor haar geschikt acht, een beteren indruk zouden hebben gemaakt? Misschien een iets betere, maar ik blijf er bij: we moeten als ouders allereerst vragen naar de schuld, die het gezin in dezen heeft. Het is mogelijk, dat de school liefhebberij aankweekt voor een of ander bijzonder vak, doch een veel gunstiger voedingsbodem is het gezin. Mits — de ouders zelf nog belangstelling hebben voor andere dan materiele zaken, en de moeite (is het wel een moeite?) nemen, die liefhebberij ook bij hun kinderen aan te kweeken.

J. M. W. — W.

Het vakantieverblijf van onze Koningin te Igls.